

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupený Mgr. Kryštofem Kobedou, advokátem sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, čj. 38/2018-190-TAXI/7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, čj. 14 A 230/2018-48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 22. 2. 2018 byla žalobci příkazem na místě uložena pokuta 3 000 Kč za přestupek podle § 34e odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) téhož zákona nepořídil ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti. K tomu obdržel příkazový blok na peněžitou povinnost na místě nezaplacenou č. A0074308.

[2] Žalobce v důsledku tohoto jednání přestal splňovat podmínku spolehlivosti dle § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (pozn. NSS: všechna dále uvedená ustanovení tohoto zákona jsou v tomto znění, není-li uvedeno jinak). Magistrát hl. m. Prahy proto rozhodnutím z 30. 5. 2018, čj. MHMP 839330/2018, žalobci podle § 21c odst. 4 uvedeného zákona odejmul oprávnění řidiče taxislužby (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně změnil formulaci výroku o odejmutí oprávnění, zrušil výrok o nákladech řízení a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Městský soud v Praze výše uvedeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Dospěl k závěru, že sousloví „*nepořízení záznamu o přepravě*“ uvedené v § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě odkazuje na přestupek dle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona, jehož skutková podstata nerozlišuje mezi nepořízením záznamu o přepravě vůbec a pořízením záznamu o přepravě neobsahujícím předepsané náležitosti. Obsahuje pouze jednu skutkovou podstatu (nepořízení záznamu o přepravě obsahující předepsané náležitosti), pod níž spadají obě situace. Spolehlivým ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě tak přestal být každý, komu byl uložen správní trest za přestupek podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, spočívající v porušení povinnosti dle § 21d odst. 4 písm. b) téhož zákona. Obsah příkazového bloku, jde-li o otázku, zda žalobce záznam o přepravě pořídil bez některé z náležitostí, či nepořídil vůbec, proto není podstatný. Rozhodující je, že se žalobce dopustil přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že pořídil originál záznamu o přepravě, vyplnil ho všemi údaji a předal zákazníkovi. Kopii záznamu si ponechal, avšak v kopii opomněl vyplnit údaje o výchozím a cílovém místě přepravy. K porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě může dojít buď tím, že není pořízen záznam o přepravě vůbec, nebo tím, že záznam neobsahuje všechny předepsané náležitosti. Naproti tomu, dle § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 téhož zákona se za spolehlivého řidiče nepovažuje pouze ten, kdo spáchal při výkonu práce řidiče taxislužby přestupek tím, že vůbec nepořídil záznam o přepravě, nikoli i ten, kdo záznam pořídil, avšak bez některé z předepsaných náležitostí. Tento výklad je logický, neboť závažné právní následky (odnětí oprávnění řidiče taxislužby) by měly přicházet v úvahu pouze při závažném porušení povinností řidiče (tj. pokud vůbec nepořídí záznam o přepravě), nikoli při drobnějším administrativním pochybení (opomenutí některé náležitosti v záznamu o přepravě, navíc pouze v jeho kopii). Tomuto závěru odpovídá i systematický výklad, tj. uvedené rozdílné znění § 34e odst. 2 písm. g), resp. § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě na straně jedné, a § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 uvedeného zákona na straně druhé.

[6] Stěžovatel souhlasí s tím, že porušil § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, avšak pouze méně závažným způsobem, neboť v kopii záznamu o přepravě neuvedl jednu z předepsaných náležitostí. Tím však nepřestal být spolehlivým ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě, neboť nedošlo k tomu, že by vůbec nepořídil záznam o přepravě.

[7] Nesprávný je proto právní závěr městského soudu, že sousloví „*nepořízení záznamu o přepravě*“ v § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě je nutné vykládat tak, že zahrnuje též pořízení záznamu bez předepsaných náležitostí, tj. že spolehlivým přestal být každý, komu byl uložen správní trest za přestupek podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, spočívající v porušení povinnosti dle § 21d odst. 4 písm. b) téhož zákona. Výklad správních orgánů a městského soudu je dle stěžovatele nepřipustně extenzivní, nešetří podstatu a smysl základních práv a svobod a porušuje zásadu *in dubio mitius*. Nadto, i kdyby byl výklad městského soudu správný, z příkazového bloku nplyne, že stěžovateli byl uložen správní trest za přestupek podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, jak tvrdí městský soud, neboť toto ustanovení blok neobsahuje.

[8] Dále namítl, že v příkazovém bloku č. A0074308 není popsán skutek, jež měl stěžovatel spáchat [obsahuje pouze odkaz na § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě], a proto není důkazem o tom, že záznam o přepravě nebyl pořízen vůbec. Příkazový blok je tedy v rozporu

pokračování

s § 92 odst. 2 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „přestupkový zákon“), a nemohl proto být podkladem pro rozhodnutí žalovaného.

[9] Odejmutí oprávnění řidiče taxislužby a s tím spojené znemožnění výkonu povolání pouze v důsledku chybějící náležitosti na kopii záznamu o přepravě, stěžovatel považuje za ryze formalistický, nepřiměřeně tvrdý až šikanózní postup správních orgánů.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně vysvětlil, že v případě záznamu o přepravě nelze hovořit o originálu vydávaném zákazníkovi a kopii, již si ponechává řidič. Zákazníkovi se vydává jiný dokument, doklad o přepravě. Záznam o přepravě určený pro řidiče je tedy originálním dokumentem. Dále odkázal na závěry městského soudu, jimiž přisvědčil argumentaci žalovaného, že porušení povinnosti řidiče uvedené v § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě spočívající v nepořízení záznamu o přepravě obsahujícím předepsané náležitosti je jednáním naplňujícím skutkovou podstatu přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona, jež současně způsobuje nespolehlivost řidiče taxislužby ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 uvedeného zákona.

[12] K obsahu příkazového bloku uvedl, že ač neobsahuje slovní popis spáchaného skutku, lze za dostatečný považovat odkaz na ustanovení zakotvující povinnost, jíž stěžovatel porušil. Jde o běžnou praxi. Blok mj. obsahuje i označení místa a času spáchání skutku (22. 2. 2018 v 14:05 hod., v ulici K Celnici 7, Praha 1). Především však stěžovatel příkazový blok podepsal, čímž s porušením dané povinnosti a tudíž i spácháním uvedeného přestupku souhlasil. Dle žalovaného tak je pravomocný příkaz na místě způsobilým podkladem pro rozhodnutí o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě *dopravní úřad oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Vydaní rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení.*

[15] Podle § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 téhož zákona *se za spolehlivého pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byl v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v nepořízení záznamu o přepravě* (pozn.: zvýraznění podtržením – zde i dále v textu – doplnil NSS).

[16] Podle § 21d odst. 4 písm. b) uvedeného zákona *při výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen ihned po ukončení přepravy pořádit jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*

[17] Podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě *se řidič taxislužby dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) nepořídí ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*

[18] Záznam o přepravě je dokument automaticky vytištěný z taxametru při ukončení přepravy. Řidič taxislužby záznam pořídí po každé jízdě a ponechá si ho, protože (spolu s dalšími dokumenty) následně slouží ke kontrole jak účtování jízdného, tak i řádného provozování taxislužby a daňových povinností dopravce. Taxativní výčet náležitostí záznamu o přepravě je uveden v § 12 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě

(viz § 21 odst. 9 tohoto zákona). Na žádost cestujícího vytiskne řidič z taxametru tento dokument znovu a předá mu jej jako tzv. doklad o přepravě. Tato povinnost plyne z § 21d odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě (ve znění účinném od 1. 5. 2013 do 3. 10. 2017 zákon užíval pojmu „*doklad o zaplacení jízdného*“). Obsahově tak jde o stejné dokumenty (§ 12 odst. 2 věta první uvedené vyhlášky), právně se však jedná o dva různé dokumenty s rozdílnými účely. Nemůže tedy obstát obrana stěžovatele založená na tom, že záznam o přepravě pořídil a předal jej zákazníkovi se všemi náležitostmi, a že pouze v kopii tohoto záznamu opomněl vyplnit údaje o výchozím a cílovém místě přepravy.

[19] Podstatou sporu v nyní projednávané věci je otázka výkladu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 ve spojení s § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě. Je totiž sporné, zda „*přestupkem spočívajícím v nepořízení záznamu o přepravě*“ je myšleno jakékoli nesplnění povinnosti uložené v § 21d odst. 4 písm. b) uvedeného zákona. To dovodil městský soud (body 25 a 31 rozsudku). Oproti tomu stěžovatel argumentuje pro závěr, že uvedené slovní spojení postihuje pouze situace, kdy je přestupek dle § 34e odst. 2 písm. g) tohoto zákona spáchán tím, že řidič taxislužby vůbec nepořídí záznam o přepravě, a nikoli situace, kdy řidič taxislužby záznam sice pořídí, ale bez všech předepsaných náležitostí.

[20] Se stěžovatelem lze souhlasit, že na základě čistě jazykového výkladu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě může v úvahu přicházet i výklad jím prosazovaný. Nicméně, interpretace založená pouze na jazykové metodě (jíž je i argumentace, kterou stěžovatel nazývá systematickým výkladem, neboť její podstatou je gramatické znění sporných ustanovení), by byla příliš omezující. Uvedené ustanovení je nezbytně vykládat nejen s ohledem na jeho jazykové vyjádření, ale i s ohledem na jeho smysl a účel a na podstatu institutu odejmutí oprávnění řidiče taxislužby. Jak ostatně setrvale judikuje Ústavní soud, „*naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu ... Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si ... smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odčizení a absurdity*“ [náleze ze 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.), shodně též rozsudek rozšířeného senátu NSS z 26. 10. 2005, čj. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb. NSS].

[21] Úvaha stěžovatele v podstatě tkví v tom, že pokud by zákonodárce hodlal postihnout i situaci pořízení záznamu o přepravě bez některé z předepsaných záležitostí, měl to výslovně vyjádřit v § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě. Nabízelo by se např. uvedení shodné formulace „*záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti*“ jako v § 21d odst. 4 písm. b) a § 34e odst. 2 písm. g) tohoto zákona. Případně výslovné uvedení posledně uvedeného ustanovení či formulace „*přestupek spočívající v porušení povinnosti dle § 21d odst. 4 písm. b)*“. Ano, zákonodárce mohl být přesnější. Na druhou stranu lze ale ve stejném duchu namítnout, že pokud by zákonodárce hodlal skutečně postihnout toliko situaci, v níž nebyl záznam o přepravě pořízen vůbec, mohl to taktéž vyjádřit explicitně, např. formulací „*přestupek dle § 34e odst. 2 písm. g) spáchaný nepořízením záznamu o přepravě*“. Jazykový výklad tedy není pro interpretaci sporného ustanovení zákona o silniční dopravě dostačující, neboť na jeho základě nelze dospět k jedinému možnému závěru. Je třeba proto hledat smysl a účel uvedeného ustanovení.

[22] Městský soud dospěl k závěru, že slovní spojení „*přestupek spočívající v nepořízení záznamu o přepravě*“ odkazuje na přestupek dle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, který obsahuje pouze jednu skutkovou podstatu, a to nepořízení záznamu o přepravě obsahující předepsané náležitosti. Pod tuto skutkovou podstatu tedy podle městského soudu spadají obě situace.

[23] Nejvyšší správní soud s těmito výkladovými úvahami městského soudu souhlasí. Slovní spojení uvedené v § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě totiž evidentně neodkazuje na konkrétní **jednání** spočívající výhradně v nepořízení záznamu o přepravě, nýbrž na typově vymezené **přestupky** (k rozdílu mezi jednáním a přestupkem srov. rozsudek NSS

pokračování

ze 7. 12. 2021, čj. 8 As 105/2020-59, bod 27) týkající se nepořízení záznamu o přepravě. Městský soud pak správně vyšel ze skutečnosti, že jediným takovým přestupkem řidiče taxislužby jako fyzické osoby, na nějž § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě může logicky a systematicky odkazovat a být s ním provázaný, je právě přestupek dle § 34e odst. 2 písm. g) tohoto zákona, který je navázán na porušení povinnosti plynoucí z § 21d odst. 4 písm. b) téhož zákona.

[24] K uvedenému závěru vede výklad obracející se k úmyslu zákonodárce, který lze vysledovat z důvodové zprávy. Sporné ustanovení bylo původně do zákona o silniční dopravě vloženo zákonem č. 102/2013 Sb. a následně změněno do podoby rozhodné pro nyní projednávanou věc zákonem č. 304/2017 Sb. Z důvodové zprávy k prvnímu uvedenému zákonu vyplývá záměr zákonodárce navázat institut (ne)spolehlivosti mj. na konkrétní přestupky související s výkonem taxislužby, resp. jejich skutkové podstaty, upravené v zákoně o silniční dopravě, bez ohledu na konkrétní jednání: „*Nově se vymezuje definice spolehlivosti zejména pro oblast taxislužby. Nové vymezení reflektuje změny v právní úpravě správních deliktů a důsledněji vymezuje spolehlivost, resp. nespolehlivost v návaznosti na taková deliktivní jednání, která souvisí s charakterem osoby vykonávající práci řidiče v osobní silniční dopravě.*“ (digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, sněmovní tisk č. 823/0, 6. volební období 2010-2013, <https://www.psp.cz>). Ztráta spolehlivosti tedy zjevně není vázána na konkrétní jednání přestupce, ale na jednání typová, spojená s výkonem taxislužby.

[25] Tento závěr potvrzuje i změna provedená zákonem č. 115/2020 Sb., jímž zákonodárce s účinností od 1. 7. 2020 do § 9 odst. 3 písm. a) bodu 4 zákona o silniční dopravě doplnil další skutkovou podstatu samostatného přestupku upraveného v § 34e odst. 2 písm. i) [po této novele písm. j)] tohoto zákona. Tohoto přestupku se dopustí řidič taxislužby, který v dokladu o přepravě vydaném podle § 21d odst. 2 nebo § 21d odst. 4 písm. c) uvede nepravdivé údaje. Tato změna byla v důvodové zprávě odůvodněna tím, že je na místě, aby ke ztrátě spolehlivosti došlo nejen v důsledku toho, že doklad nebyl vydán, ale rovněž v důsledku toho, že sice vydán byl, ale údaje v něm uvedené nebyly pravdivé. Důvodem této novely přitom nebylo upřesnění nějaké nejasnosti spočívající v tom, že doposud nebylo zřejmé, zda ke ztrátě spolehlivosti má vést jen nevydání dokladu cestujícímu, nebo také i nevydání dokladu s potřebnými náležitostmi. Tato novela se totiž nevázala na přestupek uvedený v § 34e odst. 2 písm. h) [po uvedené novele písm. i)] zákona o silniční dopravě, jehož se řidič taxislužby dopustí tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. c) nevydá na požádání cestujícímu doklad o přepravě pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru obsahující předepsané náležitosti, nýbrž se vázala na jiný samostatný přestupek, o který rozšířila skutkové podstaty, které mají mít za následek ztrátu spolehlivosti.

[26] Názoru stěžovatele, že za nespolehlivého má být považován jen ten, kdo vůbec nepořídil záznam o přepravě, a nikoli ten, kdo záznam pořídil, avšak bez některé z předepsaných náležitostí, nesvědčí ani zcela srovnatelná závažnost obou jednání. Pořízení záznamu bez některé z náležitostí uvedené v § 12 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. je totiž z hlediska závažnosti, a s tím spojeného ztížení případné kontroly, srovnatelné s nepořízením záznamu o přepravě vůbec. Formální pořízení záznamu bez náležitostí, kterými dle uvedeného ustanovení vyhlášky je například uvedení data přepravy, času zahájení a ukončení přepravy, výchozího a cílového místa přepravy, počtu ujetých kilometrů při přepravě, a podobně, by totiž nemělo žádný smysl, neboť by ve výsledku nevypovídalo nic o proběhnutí přepravy. Proto, ať již k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě dojde jakýmkoli jednáním, nastává právní fikce, že se pachatel (jemuž byl uložen správní trest), nepovažuje na spolehlivého.

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil k výkladu předestřenému stěžovatelem. Ztotožnil se naopak se závěrem městského soudu, neboť jeho výklad shora uvedených zákonných ustanovení zachovává smysl a účel právní normy, jakož i podstatu institutu odejmutí oprávnění řidiče taxislužby, tj. především základní ochranu práv spotřebitele a druhotně též daňových zájmů státu (viz důvodová zpráva výše, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne

20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 28, rozsudek NSS z 19. 12. 2013, čj. 6 As 64/2013-66, bod 11) spočívající v tom, že řidičem taxislužby je pouze osoba, jež splňuje veškeré zákonné podmínky a poctivě dodržuje své zákonné povinnosti (srov. rozsudek NSS z 9. 8. 2018, čj. 1 As 222/2018-22, body 23 a 27). Obecně lze dodat, že institut nespolehlivosti a jeho nastavení souvisí s tím, že provozování taxislužby podléhá přísným pravidlům (srov. také rozsudek NSS z 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016, bod 19, a rozsudek z 31. 3. 2009, čj. 7 As 11/2009-66).

[28] Pokud pak základní interpretační metody nevedou k různým závěrům, nýbrž shodně podporují výklad jeden, není splněna podmínka existence vícero výkladů nutná pro aplikaci zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* [náleží Ústavního soudu z 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (N 142/46 SbNU 373), bod 50, a shodně rozsudek rozšířeného senátu NSS z 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze 17. 12. 2020, čj. 2 Afs 374/2019-50, bod 21].

[29] Postup správních orgánů při odejmutí oprávnění řidiče taxislužby stěžovateli nelze označit za ryze formalistický, neboť plně odpovídal zákonu a není ani sofistikovaným odůvodňováním zjevné nespravedlnosti [náleží ÚS z 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18, (N 5/92 SbNU 38), bod 22 a tam citovaná další judikatura ÚS]. Jde o opatření přísné ale nikoli nepřiměřeně tvrdé, přičemž nelze odhlédnout od toho, že není trestem *stricto sensu*, nýbrž administrativním opatřením, jež je druhotným následkem spáchání některých přestupků. Současně se nejedná o znemožnění výkonu řidičského oprávnění jako takového, jelikož stěžovatel může řídit vozidla a případně vykonávat též jiné povolání související s řízením vozidel (rozsudek NSS 1 As 222/2018-22, body 23 a 24). V případě ztráty spolehlivosti pak dle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě dochází automaticky k odejmutí uděleného oprávnění, správní orgán zde nemá žádný prostor k uvážení, a proto jeho postup nemohl být šikanózní.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že příkazový blok č. A0074308, jímž byl formalizován pravomocný příkaz na místě, obsahoval pouze odkaz na porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě. Nemůže tedy být důkazem o tom, že záznam o přepravě nebyl vůbec vyhotoven. Stěžovatel sice zaplatil pokutu, čímž uznal, že nepořídil záznam o přepravě se všemi náležitostmi. Neuznal však, že by záznam o přepravě vůbec nevyhotovil. Vzhledem k uvedeným závěrům nicméně není pro ztrátu spolehlivosti rozhodné, kterým konkrétním jednáním se stěžovatel přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) uvedeného zákona dopustil. Pokud stěžovatel sám uznává, že se uvedeného přestupku dopustil, neboť záznam o přepravě sice pořídil, ale bez všech předepsaných náležitostí, není s ohledem na podstatu stěžovatelovy argumentace již nutné zabývat se blíže popisem spáchaného skutku v příkazovém bloku. I s tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[31] Nepřípustná je pak námitka, že z příkazového bloku neplyne, že stěžovateli byl uložen správní trest za přestupek podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, jak tvrdí městský soud, neboť toto ustanovení blok neobsahuje. Stěžovatel ji totiž uplatnil až v kasační stížnosti, ač tak mohl učinit už v řízení před městským soudem. Již žalovaný se totiž k odvolací námitce stěžovatele zabýval tím, že na příkazovém bloku je uveden pouze „§ 34e odst. 2 zákona o silniční dopravě“ a že tento nedostatek nezpůsobuje nezákonnost. Tento závěr žalovaného však stěžovatel v žalobě nenapadl, a proto se jím ani městský soud nezabýval, přičemž k tomu nemusel a nemohl přihlížet ani z moci úřední (§ 76 s. ř. s. *a contrario*). Tuto povinnost nemá ani Nejvyšší správní soud (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením spojené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. dubna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu